

עפ"ת 2282/01/23 - ואסף עזאיזה - נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 2282-01-23 עזאיזה נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת גילת שלו
המערער	ואסף עזאיזה - ע"י ב"כ עו"ד אלשחברי עבד אלרחמאן
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

ביום 23.6.22 נדון המערער בהעדרו בבית המשפט לתעבורה באשדוד, בגין עבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, לקנס בסך 1,000 ₪. ביום 25.9.22 הגיש המערער בקשה לביטול פסק הדין, בטענה שלא קיבל את ההזמנה לדיון; כי קיבל הודעה על פסק הדין רק ביום 28.7.22, וביום 18.9.22 קיבל הודעה ממשרד הרישוי על שלילת רישונו ל-3 חודשים עקב צבירת נקודות; וכי הוא כופר בביצוע העבירה, ולכן נגרם לו עיוות דין משווע כתוצאה משפיטתו בהעדרו. בית המשפט קמא דן בבקשתו, ודחה אותה בהחלטה מנומקת מיום 6.11.22.

ביום 28.11.22 הגיש המערער בקשה נוספת לבית המשפט קמא, שכותרתה (כמו הבקשה הראשונה) "**בקשה דחופה להורות על ביטול פסה"ד שניתן בהעדר הופעה ועיכוב ביצוע**", ובה הסברים חדשים לגבי הסיבה שבגינה לא הוגשה הבקשה לביטול פסק הדין לאחר קבלתו ע"י המערער, והפעם נטען כי ההזמנה לדין התקבלה ע"י אשת המערער ביום 3.6.21, אך זו התעלמה ממנה בטעות ולא העבירה אותה למערער; וכן נטען כי היה על מפנ"א לשלוח את ההזמנה לדיון לבא כוחו של המערער. בית המשפט קמא דחה גם בקשה זו בהחלטה מיום 1.12.22, תוך שציין כי אינו מהווה ערכאת ערעור על החלטותיו.

ביום 1.1.23 הוגש הערעור שבפניי, במסגרתו חזר ב"כ המערער על הטענות שהעלה בפני בית המשפט קמא, ואף הוסיף טענה חדשה ולפיה לא חל שיהוי בהגשת הבקשה, שכן המערער קיבל את פסק הדין במהלך פגרת בתי המשפט, אשר עצרה את מניין הימים להגשת בקשת ביטול פסק הדין.

בהחלטתי מיום 3.1.23 קבעתי, כי מאחר שהחלטת בית המשפט קמא ניתנה ביום 6.11.22, על הסנגור להבהיר תחילה מדוע הגיש את הערעור בשיהוי, ומדוע יש להאריך את המועד להגשת הערעור. בתגובה הודיע ב"כ המערער, כי הערעור הוגש על החלטת בית המשפט קמא מיום 1.12.22, שדחתה את בקשתו החוזרת לביטול פסק הדין.

לאחר עיון בהודעת הערעור ובתיק בית המשפט קמא, באתי לכלל מסקנה כי מדובר בערעור שהוגש באיחור, מבלי שניתן הסבר סביר לאיחור ואף מבלי שהוגשה בקשה להארכת המועד לערער.

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן- חסד"פ), אדם יכול לבקש ביטול פסק דין שניתן בהעדרו, תוך 30 יום מהמועד בו הומצא לו פסק הדין. אין בחוק היתר להגשת בקשות לעיון חוזר על החלטה שניתנה בבקשה מעין זו, ובפסיקה אף נקבע כי על המבקש לבטל פסק דין, לפרוס בכתב את **מכלול הטענות** התומכות בבקשתו, לרבות אסמכתאות וראיות ככל שהדבר נדרש (ראו רע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל** (2.10.13)). הדברים אף מתיישבים עם הרציונל העומד מאחורי סדרי הדין המיוחדים שנקבעו לעבירות קלות, והרציונל שבבסיס חקיקת סעיף 240 לחסד"פ.

משכך, הנוהג של הגשת בקשות לעיון חוזר על החלטות בתי המשפט לתעבורה שלא לבטל פסק דין או שלא להאריך את המועד להשפט, אינו מעוגן בחוק ואין מקום לאפשרו; זאת למעט במקרים חריגים ויוצאי דופן, כמו למשל כאשר התגלו עובדות חדשות שלא היו בידיעת המבקש בעת הגשת הבקשה המקורית. על אחת כמה וכמה, אין מקום לראות בהגשת בקשה מעין זו כמאפשרת הארכת המועדים להגשת ערעור.

בענייננו, לא היתה כל הצדקה לבקשה החוזרת שהגיש המערער לבית המשפט קמא, שבה התייחס לקביעות בית המשפט בהחלטתו והוסיף טיעונים שהיה עליו לפרט בבקשתו המקורית. והעובדה שהוגשה בקשה דומה לזו שכבר הוכרעה ע"י בית המשפט, בין אם הוכתרה כבקשה לעיון חוזר ובין אם לאו, אינה יכולה לשנות את מניין הימים להגשת ערעור.

נוכח האמור, מניין הימים לערעור בתיק זה החל ביום 6.11.22, והיה על המערער להגיש את הערעור עד ליום 20.12.22; ומשלא עשה כן היה עליו להגיש בקשה להארכת המועד להגשת ערעור, כאמור בסעיף 201 לחסד"פ.

על אף שהמערער לא עשה כן בחנתי, לפני משורת הדין, האם קמה עילה להתיר הארכת המועד לערער בענייננו, ומצאתי כי גם לו היתה מוגשת בקשה, מן הדין היה לדחותה.

על פי ההלכה הפסוקה, על המבקש להאריך מועד להגשת ערעור להציג קיומו של "**טעם ממשי המניח את הדעת**" לשיהוי, כאשר במסגרת זו על בית המשפט לבחון, בין היתר, את משך השיהוי, וככל שחלף זמן רב יותר, יגבר כוחם של השיקולים האחרים הנוטים לדחיית הבקשה, ויהא צורך בנימוקים משכנעים יותר; את הנימוקים לשיהוי והאם מדובר בעילה מתקבלת על הדעת; את סיכויי הלכאוריים של הערעור, האינטרס הציבורי בהכרעה בו, וקיומו של חשש לעיוות דין במידה שתחסם האפשרות לערעור; וכן את עקרון סופיות הדין ועקרון היציבות והוודאות המשפטית (ראו למשל בש"פ 5988/06 **נגר נ' מדינת ישראל** (25.7.06) ובש"פ 6125/09 **רבין נ' מדינת ישראל** (11.8.09)). מעיון בפסיקה עולה למשל, כי נדחתה בקשה להארכת מועד בטענה של תקלה משרדית, על אף שדובר בשיהוי של 10 ימים בלבד (בש"פ 7424/13 **פיטוסי נ' מדינת ישראל** (20.11.13)); או עקב קשיים בהסדרת הייצוג, כשדובר בשיהוי של כחמישה שבועות (בש"פ 6125/09 **רבין הנ"ל**).

בענייננו, לא ניתן כל הסבר סביר לשיהוי בהגשת הערעור. כאמור, לא היה מקום להגשת בקשה חוזרת לאחר שניתנה החלטה מפורטת של בית המשפט קמא. הגם שכך, החלטתו השניה של בית המשפט קמא ניתנה ביום 1.12.22

והמערער יכול היה להגיש את הערעור עד ליום 20.12.22, אך אין הסבר מדוע השתהה ולא עשה כן. בהערת אגב אציין, כי החלטת בית המשפט קמא מיום 1.12.22, שעליה לכאורה הסתמך ב"כ המערער, כלל לא צורפה להודעת הערעור, ובנספחי הערעור צורפה החלטת בית המשפט קמא מיום 6.11.22 כהחלטה "מושא הערעור" (נספח ה לערעור).

יתרה מכך, סיכויי הלכאוריים של הערעור נמוכים, ואף האינטרס הציבורי בהכרעה בו מועט, שכן אין בו טענות עקרוניות מעבר לעניינו הספציפי של המערער.

כפי שציין בית המשפט קמא, הזמנה לדין נמסרה לידי המערער (ולא לאשתו כפי שנטען בערעור) ביום 3.6.21, ולמרות זאת הוא לא התייצב לדין; ובהקשר זה נקבע לא אחת כי טעות אינה מהווה סיבה מוצדקת להעדרות מן הדין. המערער אף קיבל את פסק הדין ביום 28.7.22, אך לא פנה בתוך 30 יום בבקשה לביטול פסק הדין, אלא פנה לראשונה לבית המשפט רק לאחר שקיבל הודעה על אמצעי תיקון שהוטלו עליו ע"י רשות הרישוי. אין ממש בטענה (שהועלתה רק במסגרת הערעור) כי הפגרה עוצרת את מניין הימים להגשת הבקשה, שכן לפי סעיף 10(ג) לחוק הפרשנות, תשמ"א-1981 **"במנין ימי תקופה יבואו גם ימי מנוחה, פגרה או שבתון שעל פי חיקוק, זולת אם הם הימים האחרונים שבתקופה"**; כלומר המערער יכול היה להגיש בקשתו לביטול פסק הדין לכל המאוחר בתום הפגרה ביום 6.9.22. המערער אף לא פירט טענותיו לעיוות דין, פרט לכפירה כללית בביצוע העבירה, ומשנודן לתשלום הקנס המקורי בלבד, לא ניתן לומר כי נגרם לו עיוות דין.

לפיכך, הגם שהשיהוי בהגשת הערעור אינו רב, הרי שלא הוצגו **"נסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק הדין שניתן בהיעדר"** או **"שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה"** (ראו רע"פ 8427/17 **אמנון סאלם ואח' נ' מדינת ישראל** (25.3.18)). במצב דברים זה, ולאור הרציונל העומד בבסיס חקיקת סעיף 240 לחסד"פ, יש להקפיד היטב על המועדים הקבועים בחוק ולא לאפשר חריגה מהם, אלא בנסיבות שנקבעו בחוק ובפסיקה, כמו למשל כאשר הוכח קיומו של עיוות דין.

לאור כל האמור, אינני מתירה הגשת הערעור בחלוף התקופה הקבועה בחוק.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט טבת
תשפ"ג, 12 ינואר
2023, בהעדר
הצדדים.
גילת שלו, שופטת